

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Udsigt over Verdens-Krøniken fornemmelig i det Lutherske Tidsrum

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 622. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1817_309A-txt-shoot-idm13835.pdf (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det skulde da den berømde Johannes Müller fra Schafhausen sige os, men, vi veed, han rækkede ei Dagen, malede kun Ridder-Hyrdernes Bedrifter i den romantiske Dunkelhed: *Natte-Vandringen* i hine Timer, da Aften og Morgen synes at kysses med glødende Læber, som i en *nordisk Sommer-Nat*. Med mesterlig Konst har han viist os, hvad Skumring kan skjule, og Farvespil hæve, viist os hvilke Under-Værker det blommede Luftbaand: *Frihedens Trylle-Belte*, syndes at virke, hvilke Modsigelser det syndes at forbinde; thi selv naar Alpe-Hyrden bryder fiendtligt Glavind med Borgeren fra Zürich og Ridderen fra Bern, syndes Trylle-Beltet der omsvæver dem at forvandle den blodigste Tvedragt til et Ridder-Spil, som kun af Vanvare endes med Døden. Saaledes betragtede Schweitser-Maleren virkelig det Forbigangne, den indbyrdes Strid som en Drøm, og Friheden derimod som Sandhed, og intet Under da, at Penselen faldt ham af Haand, naar han i samme Stiil vilde male Schweits under en anden Belysning: male de sidste tre Aarhundreders Dagværk. Ingen Konst, det maatte han føle, mægtede at sammensmelte, hvad der kun ved Mellem-Vægge som Alperne hindredes fra at knuses eller knuse, som jo Tilfældet var i Helvetien, ligefra den Stund, da den sande Daadstid skulde begynde, og Baandet bevise sin Styrke: fra Zvingels Dage indtil man atter indsov, og stræbde at drømme sig tilbage, indbildte sig, at kunde Drømmen gjenfødes, da vilde Storhed og Skjønhed atter opstaae, knuse de Uhyrer, som undergrov, og med Rosen-Kjæder binde Daarerne, som stormede selv til den Alpeborg, der nu som fordum, syndes at gjemme Historiens sidste og eneste Haab. Müller og Bonstetten, Lavater og Pestalozzi, Reding og Erlach, hvem minde ikke disse Navne om de *søde* Friheds-Drømme, hvori det franske Krampe-Slag saa ynkelig blandede sig, og hvoraf *Døden* endelig vakde til Gru! Johannes Müller selv satte sig, som i Fortvivlelse, under Dødens Vinger, og endte sine Dage under en Krone, om hvilken han aldrig havde drømt, som Statsraad hos Napoleons *kjædelige* Broder i Vestphalen.*1809.